

РЕШЕНИЕ

№ 4750

гр. София, 11.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 28.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **645** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Жалбоподателят [фирма],[ЕИК], със седалище [населено място],бул.Б.,№98 ,представявано от К. А. А. чрез адв.Ч. оспорва Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/11.06.2012 г., издаден от Е. В. А. ,инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден изцяло от директора на дирекция ОУИ при ЦУ на НАП с решение № 2294/ 24.09.2012 г. относно непризнатото право на данъчен кредит в размер 1002,31 лв за данъчен период месец 10,2011.В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран.Твърди,че при липсата на реално осъществени доставки и извършената корекция в дневника за покупките с оглед характеристиките на ДДС е неоснователно да не се извърши и корекция на дневника за продажбите.Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт.Претендира разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован се представлява от юриск.К. ,като моли съда да отхвърли жалбата и да присъди юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

От фактическа страна се установява:

На основание Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1113077/ 24.11.2011 г., издадена от Г. Д. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция

„Контрол” при ТД на НАП С., изменена със ЗВР № 1201475/20.02.2012 г., изменена със ЗВР № 1202124/14.03.2012 г., издадени от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С., упълномощен да довършва производствата на Г. Д. съгласно Заповед № РД-01-1612/12.12.2011 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на данъчни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.04.2011 г. до 31.10.2011 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 1202124/27.04.2012 г., връчен на пълномощник на 10.05.2012 г. В срока и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК е направено възражение. Същото е обсъдено при издаване на ревизионния акт, като е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № [ЕГН]/11.06.2012 г., издаден от Е. А. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1202124/15.05.2012 г. от органа, възложил ревизията. Определени са задължения за данъци /ДДС/ в размер за възстановяване 127 270,13 лв., при декларирани от жалбоподателя ДДС за възстановяване 140 450,60 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че основният предмет на дейност на дружеството през ревизирания период е продажба на лекарства, маркови дрехи, обувки и аксесоари.

Видно от представените по преписката доказателства за м. 10.2011 г. дружеството е подало коригираща СД. В същата дружеството е занижило продажбите на стоки с ДО 5 011,53 лв. и ДДС в размер на 1 002,31 лв. В дневника за покупки ревизираното лице е намалило покупките си по фактури № 74/12.10.2011 г., издадена от [фирма] с ДДС в размер на 4 425,04 лв., фактура № 10..237/15.10.2011 г., издадена от [фирма] с ДДС в размер на 4 315,66 лв., и фактура № 273/17.10.2011 г., издадена от [фирма] с ДДС в размер на 4 035,69 лв. Общо намаленият ДДС в коригиращата СД е 12 779,39 лв.

За извършената корекция ревизираното дружество е подало уведомление по реда на чл. 126 от ЗДДС с вх. № 05-53-00734/28.05.2012 г. В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили инвентаризация по представена компютърна разпечатка на обекта по артикули, код и количество, като не са установени разлики между разпечатката и физическото преброяване на стоката. В посоченото уведомление за данъчен период м. 10.2011 г. е изложено, че след извършена проверка от ревизиращите органи със Заповед №1 от 28.03.2012 г. на управителя на дружеството е установено, че в дневника за покупки са вписани гореописаните фактури с общо ползван неправомерно ДДС в размер на 12 779,39 лв. Пояснено е, че стоки не са доставяни в търговския обект аптека - М.. В същото време в касовите апарати на аптеката са регистрирани недействителни продажби от недоставените стоки за месеца с ДО 5 011,53 лв. и ДДС 1 002,31 лв.

Ревизиращият екип е констатирал, че в уведомлението задълженото лице цитира, че са регистрирани недействителни продажби в касовите апарати, за което не може да докаже и не е приложил доказателства, за да подкрепи твърденията си, и също така е отказал да извърши корекция на дневника за продажби за м. 10.2011 г. със сумата от 1 002,31 лв.

Към жалбата пред директора на Дирекция ОУИ е приложил допълнително нотариално заверени 3 бр.фактури и складови разписки. От складовите разписки е видно, че са закупени стоки по спецификация. Също така от тях е видно, че всички

стоки са заприходени с кодове, като пред наименованието на стоката има знак „нула”. Като доказателство прилага заверено копие на сторно бележка, както и на фискалните бонове за м.10.2011 г. Също така е представената разпечатка на инспекторите от оперативни проверки, в която липсват артикули с посочените наименования с „нула” пред тях. Според органите по приходите сторно бележките не съдържат всички реквизити по чл.31 от Наредба № Н-18/2006год ,поради което не би могло да се приеме,че корекцията е извършена в съответствие с Наредбата.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 53-03-1194/ 19.07.2012 г. по описа на ТД на НАП-С., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК.

С решение №2292/ 24.09.2012 г. директорът на Дирекция „ОУИ” е потвърдил изцяло обжалвания пред него РА относно непризнатото право на данъчен кредит в размер 1002,31 лв за данъчен период месец 10,2011

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса /Заповед № РД-01-6/04,01,2010год на Директора на ТД на НАП-С./. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.Пред настоящата инстанция като доказателства от страна на жалбоподателя бяха ангажирани назначаване на съдебно счетоводна експертиза .

От заключението на ССЕ,приета в с.з. на 28.05,2013год с вещо лице Ю. Г. Я. се установява,че след извършена проверка в счетоводството на И. П. Мениджмънт ООД на представените в НАП отчетни регистри по ЗДДС и направения анализ на стокския поток експертът намира,че подадените корекции на покупките и на продажбите за м.10,2011год касаят приспадане на данъчен кредит на покупката,респективно начисляване на данък при последващата продажба на едни и същи стоки,видно от сравнението на описаните лекарствени средства.Експертът не може да установи дали са били налични на склад стоките,за които е документирана продажба със сторнираните в следствие касови бонове.Счетоводно спорните продажби са били сторнирани с общата сума,тъй като така са отразени и покупките.Аптечната складова програма е тази,в която подробно се описват по позиции лекарствените средства,които се заприходяват и след това изписват по същия начин.Предвид наличните документи и предприетите действия от страна на жалбоподателя,експертът счита,че след като безспорно е констатирана липсата на реално заприходени стоки по горепосочените фактури,то няма как същите реално да са продадени.Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и съответстващо на останалите писмени доказателства,неоспорено от страните.

При така изложената фактическа обстановка,съдът формира и правните си изводи:

По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от които могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС, Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко

извършване на услуга.

Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС. В случая, съдържащите се по преписката документи не доказват по безспорен начин извършването на реални доставки, като предпоставка за възникване правото на данъчен кредит.

От представените писмени доказателства по преписката Заповед № 1/28,03,2012год на управителя на жалбоподателя, протокол от извършената проверка по повод на тази заповед, уведомление по реда на чл.126 ал.3 т.2 от ЗДДС се установява, че жалбоподателят е лицето, иницирало проверката в собствения му обект по повод съмнения за нерегламентирано фактуриране и последваща продажба на лекарствени продукти. В посоченото уведомление за данъчен период м. 10.2011 г. е изложено, че след извършена проверка със Заповед №1 от 28.03.2012 г. на управителя на дружеството е установено, че в дневника за покупки са вписани гореописаните фактури с общо ползван неправомерно ДДС в размер на 12 779,39 лв. Пояснено е, че стоки не са доставяни в търговския обект аптека - М.. В същото време в касовите апарати на аптеката са регистрирани недействителни продажби от недоставените стоки за месеца с ДО 5 011,53 лв. и ДДС 1 002,31 лв. Според мотивите на ревизионния акт данните от коригиращата СД и данъчния кредит на основание чл.126 ал.3 т.2 от ЗДДС следва да бъде намален със сумата от 12779,39лв –ДДС, поради липсата на доставка на стоки, но по отношение корекцията на дневника за продажби за м.10,2011г не следва да бъде признато право на данъчен кредит в размер на 1002,31лв. Действително представените копия от сторнираните касови бележки не съответстват на разпоредбата на чл.31 от Наредба № Н-18/2006год. Ето защо и органът по приходите е приел, че въпросният документ не обвързва с формална доказателствена сила. Това от своя страна обаче не прави грешен довода на жалбоподателя, че е сторнирал въпросните касови бележки поради липсата на реална доставка. Дали същата е била предмет и на друга неправомерна дейност е въпрос, който очевидно не намерил своето отражение в действителността. Според заключението на вещото лице обаче, подадените корекции на покупките и на продажбите за м.10,2011год касаят приспадане на данъчен кредит на покупката, респективно начисляване на данък при последващата продажба на едни и същи стоки, видно от сравнението на описаните лекарствени средства. Т.е следвайки характеристиката на ДДС като неутрален и многофазен данък, то след като самият жалбоподател е извършил корекция по реда на чл.126 ал.3 т.2 от ЗДДС както на дневника за покупките, така и на дневника за продажбите, липсва правна логика органите по приходите по отношение на дневника за покупките да уважи корекцията, а по отношение на дневника за продажбите да я откаже. Наистина експертът не може

да установи дали са били налични на склад стоките,за които е документирана продажба със сторнираните в последствие касови бонове,но счетоводно спорните продажби са били сторнирани с общата сума,тъй като така са отразени и покупките. Предвид наличните документи и предприетите действия от страна на жалбоподателя,експертът счита,че след като безспорно е констатирана липсата на реално заприходени стоки по горепосочените фактури/ в описа на документите същите артикули са с цифрата 0 пред тях,а в протокола на оперативните проверяващи такива артикули липсват/ ,то няма как същите реално да са продадени.С оглед изложеното и характеристиката на данъка добавена стойност не съществува правна възможност една доставка да се приеме ,че не е реално осъществена /стоките по нея не са реално заприходени в лекарствената програма на жалбоподателя/ и същевременно въз основа на тези доставки да са извършени други последващи продажби,които очевидно са нереални,и за тези продажби поради липсата на реквизит в сторно бележката да се откаже правото на данъчен кредит.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл. 160, ал. 1 вр. ал. 2 от ДОПК и по изложените съображения съдът приема, че при издаването му е допуснато нарушение на материалния закон. Жалбата поради това е основателна и ще следва да бъде уважена..

С оглед изхода на спора и при направено искане за това на жалбоподателя му се дължат сторените в съдебното производство разноски на осн. Чл.161 от ДОПК в размер на 800 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването на [фирма],[ЕИК], със седалище [населено място],бул.Б.,№98 ,представлявано от К. А. А. чрез адв.Ч. Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/11.06.2012 г., издаден от Е. В. А. ,инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден изцяло от директора на дирекция ОУИ при ЦУ на НАП с решение № 2294/ 24.09.2012 г. относно непризнатото право на данъчен кредит в размер 1002,31 лв за данъчен период месец 10,2011.

ОСЪЖДА Директора на Дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика при ЦУ на НАП да заплати на [фирма],[ЕИК], със седалище [населено място],бул.Б., № 98 ,представлявано от К. А. А. сумата от 800 лв разноски за производството.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: